

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Libora Duľu a JUDr. Igora Burgera v trestnej veci obvineného **M. K.** pre zločin nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné na neverejnom zasadnutí 16. augusta 2011 v Bratislave o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 2. marca 2010, sp. zn. 23 To 8/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **M. K.** sa **o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trenčíne (ďalej len krajský súd) podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil v celom rozsahu rozsudok Okresného súdu Nové mesto nad Váhom (ďalej len okresný súd) zo 17. marca 2009, sp. zn. 2 T 15/2008. Okresný súd uznal **M. K.** za vinného zo spáchania zločinu nedovolaného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. a podľa § 41 ods. 2 a § 294 ods. 2 Tr. zák., s prihliadnutím na § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/ a § 37 písm. h/ Tr. zák. mu uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere sedem rokov a šesť mesiacov, pre výkon ktorého zaradil obžalovaného podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia

Krajský súd sám vo veci rozhodol tak, že podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný uznáva vinným zo zločinu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 ods. 1, 2 Tr. zák. súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zák., pretože po tom, čo si v presne nezistenom čase od neznámej osoby v B., pri hoteli K., bez povolenia zadovážil pištoľ neznámej značky, ráže 7,65 mm, nezisteného výrobného čísla, s nezisteným počtom nábojov ráže 7,65, dňa 28.6.2007 v čase okolo 23.00

hod. v S. na H., v rodinnom dome Č., najmenej sedemkrát vystrelil z pištole neznámej značky, ráže 7,65 mm, nezisteného výrobného čísla, potom v garáži susedného domu Č. so zbraňou namieril na poškodeného F. S., sediaceho v motorovom vozidle pred garážou domu Č., na čo poškodený F. S. s vozidlom ušiel preč, následne obvinený vošiel do spálne rodinného domu Č., kde uvedenou strelnou zbraňou namieril na hlavu poškodenej MUDr. E. S., ktorá sa rukou snažila zbraň odtláčiť od svojej hlavy, pričom jej obvinený povedal, že „to proste skončíme“, na to obvinený odišiel do izby v suteréne domu, kde naplnil zásobník strelnej zbrane, pričom kričal dverám susedného domu Č., obvinený začal strieľať z horeuvedenej zbrane, po jednom až dvoch výstreloch do vzduchu namieril pištoľ smerom, kde stála poškodená, dva až trikrát vystrelil a následne strelnú zbraň odhodil na neznáme miesto, pričom svojím konaním obžalovaný vzbudil u poškodenej MUDr. E. S. dôvodnú obavu o jej život a zdravie.

Za to krajský súd uložil M. K. podľa § 294 ods. 2 Tr. zák. s použitím §§ 41 ods. 1 Tr. zák., 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody na štyri roky a šesť mesiacov, pre výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 1, 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti rozsudku podal dovolanie v zákonnej lehote obvinený písomným podaním obhajcu.

Ako právny dôvod dovolania označil dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. i/ Tr. por.

Uplatnené dovolacie dôvody podložil obvinený ním tvrdenými chybami postupu súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu, ktoré prezentuje (v ich podstate) nasledovne:

„V danom prípade jednoznačne vznikli pochybnosti o správnosti znaleckého posudku, ktoré v konaní na prvom stupni a ani v odvolacom konaní vyriešené neboli. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd sa nestotožnil s názorom obhajcu o potrebe doplnenia dokazovania vypracovaním „kontrolného“ znaleckého posudku ústavom. Odvolací súd sa stotožnil so závermi znalcov v tom, že u obžalovaného bola v čase činu zachovaná rozpoznávacía schopnosť a ovládacia schopnosť bola zmenšená v miere nepodstatnej, forenzne bezvýznamnej.

Som toho názoru, že dôvody na ktoré sa v odôvodnení napádaného rozsudku Krajského súdu v Trenčíne odvoláva, neviedli k tomu, aby boli rozptýlené pochybnosti o správnosti znaleckého posudku vypracovaného MUDr. G. a MUDr. M. vyjadrenév pripomienkach vypracovaných PhDr. N..

Súd v záujme náležitého zistenia môjho duševného stavu mal tiež pristúpiť k výsluchu PhDr. V., u ktorého som bol psychodiagnosticky vyšetrovaný v máji roku 2006. Výsluch tohto svedka navrhoval môj zvolený obhajca JUDr. Š., avšak prvostupňový súd vykonanie tohto dôkazu na hlavnom pojednávaní dňa 17. marca 2009 podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Porušenie môjho práva a obhajobu vidím v tom, že súdy nevykonali navrhovaný dôkaz, ktorého vykonanie malo v danom prípade zásadný význam. Je podľa môjho názoru nevyhnutné, aby bol v danej veci vykonaný revízny znalecký posudok.

K ďalším pochybeniam zo strany súdov došlo v súvislosti s činnosťou náhradnej obhajkyne.

Mgr. J. S. si od svojho ustanovenia za moju náhradnú obhajkyňu nevykonala so mnou prvú poradu. Nenavštívila ma pred hlavným pojednávaním, ktoré bolo plánované na 3.3.2009 a ani pred hlavným pojednávaním, ktoré sa konalo dňa 17.3.2009, a na ktorom došlo aj k meritórnemu rozhodnutiu vo veci. Čiže my sme spolu s mojou náhradnou obhajkyňou v kontakte neboli a ona nemohla mať predstavu o mojich predstavách o ďalšom vedení obhajoby. Z vyššie uvedených dôvodov som náhradnú obhajkyňu namietal a výslovne som jej vyslovil svoju nedôveru. Aj samotná náhradná obhajkyňa nechala na úvahe súdu svoje ďalšie zotrvanie v pozícii náhradnej obhajkyne.

Čo sa týka tvrdení náhradnej obhajkyne, že konzultovala ďalšie vedenie dokazovania so zvoleným obhajcom JUDr. Š., tieto jej tvrdenia nie sú pravdivé. JUDr. Š. náhradnej obhajkyňi iba oznámil, že sa z dôvodu trvajúcej práceneschopnosti nezúčastní hlavného pojednávania dňa 17.3.2009, avšak skutkový stav s ňou nijak nepreberal.

Okresný súd Nové Mesto nad Váhom hrubo a zásadne porušil moje právo na obhajobu, keď aj vzhľadom na vyššie uvedené ponechal náhradnú obhajkyňu v jej funkcii.

Vyššie uvedené pochybenia zo strany náhradnej obhajkyne mali za následok, že tá po výsluchu znalcov nenavrholo vykonanie žiadnych ďalších dôkazov, ktoré v danom prípade navrhnuť mala, a to najmä v smere riadneho posúdenia mojich ovládacích a rozpoznávacích schopností v čase spáchania skutku, riadneho posúdenia môjho duševného stavu, odstránenia pochybností o správnosti znaleckého posudku MUDr. G. a MUDr. M..

Následne Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd nezákonný postup Okresného súdu Nové mesto nad Váhom vyhodnotil ako správny, a tým odobril tento nezákonný postup v konaní a porušenie môjho práva na obhajobu.

Ďalšie pochybenie, ktorého sa Okresný súd Nové Mesto nad Váhom ako aj Krajský súd v Trenčíne v konaní o mojej trestnej veci dopustili, bolo, že postupovali v konaní napriek tomu, že vo veci konala a nakoniec aj rozhodovala členka senátu JUDr. D. (Okresný súd Nové Mesto nad Váhom), konkrétne prísediaca D. Š., ktorá mala byť vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania.

Dňa 30.9.2008 som podal v trestnej veci vedenej pred Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom, sp.zn. 2T/15/2008 námietku zaujatosti voči D. Š., ktorú však senát Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom uznesením č. 2T 15/08-471 zo dňa 30.9.2008 vyhodnotil tak, že posediacu nevyvlúčil. Rovnaký názor mal aj Krajský súd v Trenčíne, ktorý uznesením č.k. 6Tos/62/08-485 zo dňa 22.10.2008 zamietol moju sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 2T 15/08-471 zo dňa 30.9.2008.

Dňa 6.11.2008 bola Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom doručená moja námietka zaujatosti proti členke senátu Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom – D. Š.. Dôvodom vznesenia námietky bolo podanie žaloby na ochranu osobnosti z mojej strany voči žalovanej D. Š. dňa 3.11.2008 na OS Nové Mesto nad Váhom. OS Nové Mesto nad Váhom moju námietku zaujatosti zo dňa 6.11.2008 zamietol, a to uznesením č. k. 2T/15/2008-505 zo dňa 11.11.2008. Proti uvedenému uzneseniu som podal sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trenčíne uznesením č.k. 6Tos69/08-523 zo dňa 3.12.2008 tak, že sťažnosť zamietol.

Prostredníctvom žaloby o ochranu osobnosti podanej na Okresný súd Nové Mesto nad Váhom dňa 3.11.2008, ktoré konanie je vedené na Okresnom súde Nové Mesto nad Váhom pod sp.zn. 5C 219/2008, sa domáham ochrany osobnosti pre nasledujúce skutočnosti:

Počas výkonu väzby, asi 2-3 týždne pred hlavným pojednávaním, som sa dozvedel od P. K., t.č. tiež v ÚVV Leopoldov, že členka senátu D. Š. o mne v M. rozpráva rôzne veci, napr. že v pojednávacej miestnosti sedím ako taký oškvarok, že zariadi moje odsúdenie a pod. D. Š. v tejto obci šíri informácie, že je členkou senátu, pred ktorým sa vedie moja trestná vec. P. K. sa o týchto tvrdeniach dozvedel od svojej matky, a to pri jej návšteve vo výkone väzby. Ja, D. Š., P. K. a jeho matka p. K. pochádzame z tej istej obce a okrem mňa, ostatní menovaní sú aj jej obyvateľmi. Postup súdu vo veci ochrany mojej osobnosti, objektívne môže mať za následok vznik pochybnosti o nezaujatosti konania a rozhodovania členky senátu D. Š. v predmetnej trestnej veci.

Porušenie mojich ústavou a medzinárodnými dohovormi garantovaných práv vidím jednak v postupe a rozhodnutí Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, č.k. 2T/15/2008-660 zo dňa 17.3.2009, ako i v postupe a rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne, č. k. 23To/8/2009-757 zo dňa 2.3.2010.

Je zrejmé, že v tomto prípade je tu daná objektívna pochybnosť o nezaujatosti prísediacej Š., a preto ju súdy mali vylúčiť z prejednávania a rozhodovania uvedenej trestnej veci.

Vzhľadom na vyššie uvedené som toho názoru, že Krajský súd v Trenčíne porušil práva obhajoby a neskúmal skutkový stav v rozsahu, v akom podľa zákona mal a súčasne umožnil, aby vo veci konala a rozhodovala prísediaca, ktorá mala byť vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania, a teda vec nesprávne právne posúdil. Rovnako vadami trpí aj rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č. k. 2T/15/2008-660 zo dňa 17.3.2009 ako aj postup Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, ktorý jeho vydaniu predchádzal, keďže Okresný súd Nové Mesto nad Váhom porušil právo obvineného na obhajobu (nevykonal navrhnutý dôkaz), neskúmal skutkový stav v rozsahu, v akom podľa zákona mal a súčasne umožnil, aby vo veci konala a rozhodovala prísediaca, ktorá mala byť vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania, a teda vec nesprávne právne posúdil.

V zmysle vyššie uvedeného navrhujem, aby Najvyšší súd SR, v zmysle ustanovenia 386 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v príslušných ustanoveniach, zrušil napádaný rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23To/8/2009-757 zo dňa 2.3.2010 ako aj rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom č.k. 2T/15/2008-660 zo dňa

17.3.2009 a v zmysle § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal príslušnému súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Prokurátor sa v rozsahu spisového materiálu predloženého dovolaciemu súdu k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) ako dovolací súd v zmysle § 377 Tr. por. dovolanie predbežne preskúmal postupom podľa § 378 Tr. por. a zistil, že nie je dôvod na odmietnutie dovolania podľa § 382 písm. a/, písm. b/, písm. d/ alebo písm. e/ Tr. por. v znení účinnom v čase rozhodovania. Zároveň však už pri predbežnom prieskume zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Z hľadiska podmienky dovolania uvedenej v § 371 ods. 3 Tr. por. všetky dovolaťom označené okolnosti ním boli uplatňované už v pôvodnom právoplatne skončenom konaní.

Dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. však nie sú splnené z iných, a to nasledujúcich dôvodov:

Nevykonalie dôkazov navrhnutých obvineným

Keďže bol návrh na doplnenie dokazovania – výsluch svedka (PhDr. V.) na hlavnom pojednávaní okresným súdom odmietnutý, čo akceptoval aj odvolací súd (ako to uvádza aj dovolaťom), nemôže byť nastaním tejto okolnosti splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

Pri riešení uvedenej otázky je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 15. decembra 2009, sp. zn. 2 Tdo 45/2009, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

V zmysle záverov tohto rozhodnutia platí nasledovné:

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.).

Za porušenie práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por.

Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 ods. 1 a § 274 ods. 1 Tr. por.). Nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Z pohľadu aktuálne prejednávanej veci teda platí, že vyššie uvedený návrh na vykonanie dôkazu bol procesne relevantne odmietnutý.

Pokiaľ ide o odvolaním obžalovaného navrhované znalecké dokazovanie, tu platí rovnaký záver. Krajský súd sa podľa zápisnice návrhom na verejnom zasadnutí zaoberal s tým, že o ňom rozhodne na záverečnej porade senátu. Následne bolo po tejto porade meritórne rozhodnuté, a to bez akceptácie dotknutého návrhu, pričom aj v odôvodnení na verejnom zasadnutí vyhlásenému rozsudku sa krajský súd podrobne zaoberal dôvodmi, pre ktoré návrhu nevyhovelo. V tejto situácii už nebolo potrebné, aby bol návrh na doplnenie dokazovanie odvolacím súdom odmietnutý osobitným uznesením. Rozhodnutie o návrhu na vykonanie dôkazu je inkorporované do rozhodnutia o podanom odvolaní v otázke viny. Vo vzťahu k tejto námietke obvineného teda nie je dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. ani iný dovolací dôvod splnený.

Vykonanie hlavného pojednávania 17. marca 2009 za účasti a pri výkone práv náhradnej obhajkyne

Bolo by mechanickou duplicitou opakovať dôvody podrobne rozvedené v rozhodnutiach okresného aj krajského súdu, pre ktoré nepovažovali v uvedenej situácii práva obhajoby za porušené.

Možno len podčiarknuť predchádzajúce opakované ospravedlňovanie sa zvoleného obhajcu, ktoré zapríčinilo odročovanie hlavného pojednávania.

V konečnom dôsledku, aj zo zvukového záznamu vyhotoveného podľa § 58 ods. 3, ods. 5 Tr. por. a pripojeného k zápisnici o hlavnom pojednávaní vyplýva, že obžalovaný sa v úvode hlavného pojednávania odmietol osobne poradiť s náhradnou obhajkyňou. Je teda hypotetické uvažovať o tom, či by výsledkom porady bola eventuálna žiadosť o odročenie hlavného pojednávania za účelom ďalšej prípravy obhajoby.

Ako navyše dôvodí aj krajský súd, iná je situácia pri prevzatí obhajoby v trestnej veci od počiatku a iná pri vstupe náhradného obhajcu do výkonu obhajobných práv po vykonaní podstatnej časti hlavného pojednávania, aj keď tarifná položka odmeny ustanoveného náhradného obhajcu podľa § 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. zahŕňa i prvú poradu s klientom, a to v oboch vyššie popísaných situáciách.

Je teda potrebné uzavrieť, že k porušeniu práv obhajoby v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. ani k splneniu iného dovolacieho dôvodu z hľadiska uvedených okolností nedošlo.

Rozhodnutie okresného súdu, že prísediaca v senáte konajúcom vo veci nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania a zamietnutie sťažnosti obvineného proti tomuto uzneseniu krajským súdom

Oba súdy, ktoré opakovane rozhodli tak, ako je uvedené vyššie, svoje rozhodnutie i náležite odôvodnili a s týmto odôvodnením sa po preskúmaní relevantných okolností podľa spisového materiálu stotožnil i najvyšší súd. K tomu možno len dodať, že obvineným uvádzaný informačný zdroj nemôže spochybníť nezaujatosť prísediacej Š., ktorú v dotknutých súvislostiach vo svojom vyjadrení potvrdila (č.l. 468). Samotná okolnosť, že obvinený v minulosti býval v tej istej obci ako prísediaca nie je dôvodom jej vylúčenia. Prísediaci je rovnako ako sudca povinný nepodliehať ovplyvneniu z takýchto dôvodov, a to či už

v podobe pozitívneho, alebo negatívneho postoja k obvinenému, ktorý by eliminoval jeho nestrannosť (ako už bolo uvedené, konajúce súdy vrátane dovolacieho súdu tvrdeniam o verbálne prejavenej snahe prísediacej ovplyvniť výsledok konania v neprospech obvineného neuverili).

Mýli sa v nadväznosti na to dovolateľ, ak sa domnieva, že ním podaná žaloba na ochranu osobnosti voči prísediacej je dôvodom jej zákonného vylúčenia z vykonávania úkonov trestného konania, vedeného proti nemu.

Z aktuálnej judikatúry je potrebné poukázať na uznesenie Krajského súdu v Nitre z 24. septembra 2010, sp. zn. 2 Tos 42/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (Tpj 100/2010-6).

Ako vyplýva zo záverov tohto uznesenia, žaloba na ochranu osobnosti podaná obžalovaným v občianskom súdnom konaní proti predsedníčke senátu, ktorý prejednáva trestnú vec obžalovaného sám o sebe nespĺňa zákonné podmienky uvedené v § 31 ods. 1 Tr. por. na jej vylúčenie z vykonávania úkonov trestného konania v predmetnej trestnej veci.

Vyššie uvedená okolnosť potom rovnako platí i pokiaľ ide o prísediaceho, ktorý je vo vzťahu k sudcovi, resp. predsedovi senátu (okrem iného) aj z hľadiska dôvodov vylúčenia v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. v rovnakom postavení.

Aktuálne, a to aj z hľadiska reálií prejednávanej veci, je potrebné dodať, že nie je možné, aby strany bránili priebehu konania podávaním disciplinárnych podnetov, trestných oznámení a žalôb, ktoré bez iného dôvodu sledujú práve tento cieľ a proti ktorým by bol právny poriadok z hľadiska vytvorenia možnosti príslušných orgánov v primeranom čase rozhodnúť bezmocný.

Naopak zase platí, že sudca aj prísediaci je povinný rozhodovať podľa zákona, nezávisle, nestranne a spravodlivo (§2 ods. 2 zák. č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a § 3 ods. 6 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch v znení neskorších predpisov) aj v prípade naznačených deštruktívnych krokov obvineného (účastníka konania).

Možno teda uzavrieť, že namietanou okolnosťou v jej nastalej podobe nebol splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por., ani iný dovolací dôvod.

K tomu je ešte potrebné uviesť, že dovolateľ označil popri dôvodoch podľa 371 ods. 1 písm. c/ a písm. e/ Tr. por. aj dovolací dôvod podľa písm. i/ tohto ustanovenia, spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Takto naposledy označený dôvod obvinený so skôr označenými dôvodmi mechanicky právne spojil s tým, že ich splnením má byť dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. splnený zároveň (viď vyššie citované záverečné zhrnutie dôvodov písomného dovolania).

Toto tvrdenie (o splnení dotknutého dôvodu dovolania) nie je vecne odôvodnené, resp. nie je v dovolaní podložené žiadnou chybou, vytýkanou rozhodnutiu alebo konaniu (§ 374 ods. 1 Tr. por.). Navyiac, ako už bolo uvedené, ani dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a e/ Tr. por. dovolací súd v rozsahu dovolateľom tvrdených chýb konania nezistil.

Ani ak by ku naposledy uvedeným chybám skutočne došlo (dovolací súd by ich za chyby považoval), nebol by ich nastaním automaticky splnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Po iných chybách, ktoré by v dovolaní dotknutej veci zodpovedali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. dovolací súd nepátral.

Platí totiž nasledovné:

Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por. sa týka chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.), a nie právnych dôvodov dovolania v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. uvedených z hľadiska ich kvalifikácie podľa § 371 Tr. por.

Ak chybám, vytýkaným v podanom dovolaní v zmysle § 374 ods. 1 Tr. por. nezodpovedá dovolateľom označený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., ani iný dôvod dovolania uvedený v tomto (naposledy uvedenom) ustanovení, dovolací súd dovolanie odmietne podľa § 382 písm. c/ Tr. por. alebo zamietne podľa § 392 ods. 1 Tr. por., a to bez toho, aby pátral po inej chybe napadnutého rozhodnutia alebo konania, ktorá by

zodpovedala dovolateľom v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por. označenému právnomu dôvodu dovolania.

Ak však dovolací súd zistí chybu rozhodnutia alebo konania, vecne špecifikovanú dovolateľom podľa § 374 ods. 1 Tr. por., ktorej pri jej správnej právnej (procesnej) kvalifikácii zodpovedá iný dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., než ktorý dovolateľ uviedol v dovolaní v zmysle § 374 ods. 2 Tr. por., dovolací súd vyhovie dovolaniu postupom podľa § 386 a nasledujúcich Tr. por. a zistenú chybu vo výroku svojho rozsudku podradí pod zákonu (Trestnému poriadku) zodpovedajúci dovolací dôvod.

Na základe uvedeného najvyšší súd odmietol dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por., pričom rozhodol na neverejnom zasadnutí nariadenom podľa § 381 Tr. por., keďže je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

P o u č e n i e : Protí tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 16. augusta 2011

**JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Libor Duľa

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková